

Motion till riksdagen 2023/24:993

av **Jessica Wetterling m.fl. (V)**

Åtgärder för det samiska folket

1 Innehållsförteckning

1 Innehållsförteckning	1
2 Förslag till riksdagsbeslut.....	2
3 Inledning.....	2
4 Ratificera ILO 169.....	4
4.1 Girjasmålet.....	5
4.2 Renmarkskommittén och vägen framåt	6
5 Implementera FN:s urfolksdeklaration.....	8
6 Sametinget/Sámediggi.....	9
7 Hot och hat mot samer.....	10
8 Nationellt kunskapscentrum för samisk hälsa	10
9 Satsningar på de samiska språken	12
9.1 En samisk språklag	12
9.2 Bidrag för studier i samiska språk	13
9.3 Böcker på samiska språk	14
10 Sameskolan.....	15
11 En nationalscen för Sápmi.....	16
12 Repatriering av samiska kvarlevor och heliga föremål	16

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen snarast bör återkomma till riksdagen med ett förslag om att ratificera ILO-konvention 169 och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att FN:s urfolksdeklaration snarast bör implementeras i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en parlamentariskt sammansatt utredning för att utreda ett utökat samiskt självstyre och Sametingets dubbla roller och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Polismyndigheten i uppdrag att ta fram en strategi för hur hatbrott mot samer bättre kan förebyggas, utredas och lagföras och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör vidta åtgärder för att inrätta ett nationellt kunskapscentrum för samisk hälsa och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att i nära samarbete med Sametinget och det samiska samhället ta fram ett förslag till samisk språklag och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör vidta åtgärder i syfte att genomföra en stipendieordning för studier i samiska språk och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över möjligheten att införa rätt till tjänstledighet för att studera samiska språk med ersättning motsvarande a-kassa och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över ett möjligt samarbete mellan de nordiska biblioteken för att det ska bli möjligt att låna böcker från andra nordiska länder på olika samiska språk och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör utreda möjligheten att flytta ansvaret för Sameskolstyrelsen till Sametinget och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till att inrätta en nationalscen för Sápmi och tillkännager detta för regeringen.

3 Inledning

Vänsterpartiet har under lång tid drivit frågor i syfte att stärka samers rättigheter, inflytande och livsvillkor. Vi har exempelvis motionerat regelbundet sedan 1991 om en ratificering av ILO:s (International Labour Organization) konvention nr 169 om urfolk och stamfolk. Sverige erkände samerna som urfolk 1977. Enligt folkrätten har urfolk särskilda rättigheter utöver de rättigheter som följer av ställningen som nationell minoritet. Det

handlar om rätt till självbestämmande och rätt till de landområden de traditionellt bebor. Samerna bor i Ryssland, Finland, Norge och Sverige. Detta stora landområde kallas för Sápmi. Sápmi breder ut sig över hela den norra delen av Nordkalotten. Forskning visar att samerna har en lång sammanhängande historisk anknytning till de områden där de bedrivit sin näring och utvecklat sin kultur. De fanns i Sápmi långt innan nationsgränserna upprättades. Svenska statens behandling av samerna och samiska frågor är dessvärre en mörk historia. Från det att den svenska majoritetsbefolkningen började befolka och bruka marken i de inre delarna av Norrland, i strid med den s.k. Lappkodicillen från 1751 som reglerade den gränsöverskridande renskötseln och gav samerna rätt att fritt röra sig över gränsen, försvårades samernas möjligheter att använda marken för renbete, jakt och fiske. Samer har också använts för tvångsarbete och de har tvångsförflyttats.

Från de sista decennierna av 1800-talet influerade rasbiologin svensk samepolitik. Politiker och forskare påstod och sökte belägg för att samerna var födda med vissa "ras-egenskaper" som gjorde att de var underlägsna den övriga befolkningen. Offentliga forskningsanslag användes för att mäta och jämföra kraniers form hos den svenska majoritetsbefolkningen, samer och sverigefinnar. Mätningen gjordes både på levande människor och genom att gräva upp gravar. Långskallar ansågs högre stående än kortsallar, dit samer räknades. 1 300 levande samer undersöktes och fotograferades, vuxna och barn, med och utan kläder. 1922 grundades det offentligt finansierade rasbiologiska institutet i Uppsala, det första i världen. Institutionen hade politikernas uppdrag att upprätthålla hög kvalitet på den svenska folkstammen, vilket innebar att rasblandning skulle undvikas. Även om samer inte var direkt utpekade som en grupp som skulle utsättas för tvångssterilisering är det ändå tydligt att många samer utsattes för dessa övergrepp som utfördes från mitten av 1930-talet till mitten av 1950-talet. Längre gick statens samepolitik ut på att särskilja och stigmatisera samerna. Samer ansågs endast lämpade för att leva på det sätt som majoritetssamhället definierade som samiskt. Det infördes bestämmelser som inskränkte samers möjligheter att bedriva jordbruk och bygga fasta bosättningar. Barnen fick inte gå i den vanliga folkskolan. Så sent som in på 1960-talet förbjöds samiska barn att använda samiska språk i skolan. Många samer slutade därför att tala sitt språk och att förmedla det till sina barn.

1928 beslutade riksdagen att de samer som inte var renskötare inte heller skulle ha några samiska rättigheter. De fick t.ex. ingen särskild rätt att jaga och fiska i de områden där deras förfäder levt. På så sätt drog staten en skarp gräns mellan de samer som lever på renskötsel och de som försörjer sig på annat sätt. Statens samepolitik har lett till dagens motsättningar och konflikter inom det samiska folket och mellan samer och andra grupper i befolkningen när det gäller bl.a. markrättigheter.

FN:s rasdiskrimineringskommitté har vid ett flertal tillfällen kritiserat Sverige för brister när det gäller samernas rättigheter som urfolk. 2013 kritiserades Sverige för att inte ta tillräcklig hänsyn till samebyarna i samband med gruvetableringar och kommittén uppmanade då även den svenska regeringen att stoppa processen kring en etablering av en nickelgruva i Rönnbäcken, Västerbotten, i väntan på vidare granskning. 2017 gav rasdiskrimineringskommittén Vapstens samebyrått i sak. Regeringens beslut om en gruvetablering är ett ingrepp i samebyns egendomsrätt. Kommittén har även uttryckt oro över att den svenska minerallagen tillåter stora industriprojekt och andra aktiviteter inom samiskt område, utan samernas fria och informerade förhandssamtycke. Kommittén har vidare rekommenderat Sverige att ändra lagstiftningen för att ge samerna ett större inflytande över sitt landområde så att samernas rättigheter överensstämmer med FN:s konventioner. Under granskningen våren 2018 uttalade rasdiskrimineringskommittén

stark kritik mot att Sverige inte uppnått resultat på området sedan 2013. 2020 uppmanade kommittén Sverige att göra om tillståndsprocessen i gruvprojektet i Rönnbäcken. Sverige fick kritik för att samebyn inte fått gruvetableringen prövad i domstol. Gruvindustrin är en strategiskt viktig näring för Sverige, inte minst i regioner som tidigare drabbats av hög arbetslöshet och utflyttning. Samtidigt har gruvbrytning en mycket stor påverkan på miljö och omgivande samhällen. Det finns en stark opinion för att bevara ovärderliga naturvärden och garantera långsiktiga förutsättningar för lokalsamhälle och urfolk. Den svenska minerallagen är exceptionellt förmånlig för gruv- och prospekteringsbolag, samtidigt som alltför lite hänsyn tas till dem som påverkas av verksamheten. Vänsterpartiet menar därför att det är rimligt att ställa krav på gruvans ekonomi så att det finns pengar även för miljökostnaderna, att de som bor i eller använder området, t.ex. samebyarna, får större inflytande i tillståndsprocessen samt att det införs ett stopp för prospektering i naturreservat, Natura 2000-områden och världsarvsområden. Den förra regeringen godkände i mars 2022 etableringen av en gruva i Kallak/Gällöck mitt i en av Jåhkågasska samebys smalaste passager där renarna har strövområde och flyttled. Beslutet har fått hård kritik från bl.a. Naturskyddsföreningen och Svenska Samernas Riksförbund. Även FN:s rasdiskrimineringskommitté har riktat kritik mot att regeringen inte gett samerna inflytande i beslutsfattandet.

En forskningsrapport från Stockholms universitet visar att några av toppcheferna inom svensk gruvindustri anser att det inte är relevant att beakta mänskliga rättigheter för urfolket samerna eftersom det inte skedde någon kolonisering i Sverige. Detta är synnerligen problematiskt eftersom det är gruvbolagen som lokalt förhandlar med samebyarna inför nya gruvetableringar. För Vänsterpartiet är det självklart att såväl Sametinget som de samer som berörs ska ha större inflytande i frågor som rör exempelvis land och vatten, bl.a. vid exploateringar. Läs mer om vår mineralpolitik i motion 2016/17:1737 och motion 2018/19:669.

Det är dock inte bara gruvindustrin och den påverkan den innebär för natur och renskötsel som är problematiskt. I dag saknas en helhetssyn över den samlade effekt som intrång i form av exempelvis skogsavverkningar och byggande av broar, vägar, vindkraftsparker och industrier orsakar i renbetesområden. Samtidigt som Sverige har bestämt sig för att hålla en bärkraftig stam av fyra stora rovdjur plus kungsörn så drivs även en politik som med accelererande hastighet exploaterar de områden där rovdjuren förväntas leva. Det finns därför ett stort behov av att koordinera olika politikområden både för att det ska kunna tas välvägd beslut och för att samernas ursprungs rättigheter ska respekteras och intressekonflikter kunna lösas. I den här motionen presenterar vi ett antal förslag som syftar till att förbättra levnadsvillkoren för den samiska urbefolkningen. I motion 2022/23:1214 finns fler förslag till åtgärder för de nationella minoriteterna och minoritetsspråken.

4 Ratificera ILO 169

ILO:s (International Labour Organization) konvention nr 169 om urfolk och stamfolk innehåller ett antal bestämmelser och åtaganden till skydd för urfolk. Ett grundläggande krav enligt konventionen är att urfolk till fullo ska åtnjuta mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Det måste vidtas åtgärder mot diskriminering samt utformas särskilda insatser som främjar de berörda folkens sociala och ekonomiska rättigheter och som

skyddar deras andliga och kulturella värden. Detta innebär bl.a. att det måste vidtas konkreta åtgärder för att skydda samers land, vatten, kultur och miljö. ILO 169 skapar inga nya markrättigheter men ställer krav på att de markrättigheter som finns ska erkännas och respekteras samt att samernas renskötselrätt respekteras på motsvarande sätt som andra markrättigheter i Sverige. Rättigheternas omfattning måste också klarläggas. De brister som finns i dag gäller den geografiska omfattningen av vinterbete, omfattningen av jakt- och fiskerätt, rätten att upplåta jakt- och fiskerätt och skyddet för renskötselrätten gentemot annan markanvändning. Konventionen ger inte samebyarna vetorätt, däremot rätt till samråd. Redan i dag gäller att samebyarna är sakägare på mark där renskötselrätten gäller.

Sverige var drivande för att få till stånd FN-konventionen ILO 169 redan 1989 men har ännu inte ratificerat den. Det som hindrat en ratificering av ILO 169 är framför allt att Sverige inte uppfyller förpliktelserna i konventionens artikel 14 om markrättigheter och att frågor kring samernas rätt till land och vatten inte har lösts. Motsättningarna ökar mellan de renskötande samerna och den övriga befolkningen när renarna under vintern söker bete på privatägd mark. Även jakt- och fiskerätten i fjällen diskuteras i förhållande till samernas rättigheter som urfolk. Här står olika starka intressen och olika rättigheter mot varandra. Med beaktande av att rennäringen är en central del av samernas kultur-utövning har FN:s rasdiskrimineringskommitté uttalat sin oro över förmodade begränsningar i den traditionella nyttjanderätten till betesmark för renskötseln.

4.1 Girjas målet

Högsta domstolen (HD) meddelade i januari 2020 dom i det s.k. Girjas målet (mål: T 853–18). Den långdragna tvisten handlade delvis om upplåtelseätten till småviltsjakt och fiske inom en samebys område ovanför odlingsgränsen. Parterna i målet var Girjas sameby och svenska staten, vars talan fördes av Justitiekanslern (JK). HD fann att Girjas sameby p.g.a. urminnes hävd har en ensamrätt att upplåta jakt och fiske på området samt att staten saknar sådan upplåtelse rätt. Eftersom domen är ett s.k. prejudikat öppnar den upp för att fler samebyar kan få rätten till jakt och fiske prövad p.g.a. urminnes hävd. Där rättsläget tidigare varit oklart är det nu klarlagt att urminnes hävd medför en rätt för samebyn att använda marken och fatta beslut om hur den ska användas när det gäller jakt och fiske. I HD hävdade statens ombud att skyldigheterna enligt urfolksrätten inte gäller Sverige eftersom ”krav på erkännande av ILO-konventionen 169 konsekvent avvisats av den svenska lagstiftaren”. I domen uttalar dock HD att ILO 169 inte ratificerats men att konventionen ändå i delar är bindande för staten då den har blivit internationell sedvanerätt.

Vänsterpartiet anser att Girjasdomen måste få konsekvenser i lagstiftningen. För att undvika ytterligare rättsliga tvister och för att stärka förutsättningarna för olika samiska näringar utöver renskötseln, såsom fiske, småviltsjakt och hantverk, behöver den svenska samepolitiken förändras på en rad områden. Givetvis måste man då anstränga sig för att undvika att ortsbefolkningen inom de områden som berörs av renbetet ska känna sig åsidosatt genom de lösningar som ska garantera renskötande samers rättigheter. Icke renskötande samers rättigheter som urfolk måste också tillgodoses. Samförstånd och samråd måste därför utgöra grunden för den väg framåt som leder till en ratificering av ILO-konventionen. Det är viktigt att det samiska folket representeras och är delaktigt i processen. Något annat vore otänkbart och skulle bara innebära ett upprepande av majoritetssamhällets historia av att exkludera samer i avgörande frågor som handlar om samers liv,

hälsa, kultur och framtid. Det krävs dock att regeringen tar förnyade initiativ som kan leda framåt så att motsättningarna mellan samtliga parter löses. S-MP-regeringen angav vid flera tillfällen under förra mandatperioden att den avsåg att arbeta i riktning mot en ratifikation av ILO 169. I skrivelsen Regeringens strategi för det nationella arbetet med mänskliga rättigheter (skr. 2016/17:29) angav den dåvarande regeringen att man i syfte att stärka samernas rättigheter arbetar i riktning mot en ratifikation men att det ytterst är en fråga för riksdagen. Vänsterpartiet anser att det därför vore lämpligt om den nuvarande regeringen vidhöll denna ambition och lade fram ett sådant förslag till riksdagen för ställningstagande. Regeringens åtagande avseende ILO 169 bör skärpas och preciseras. Den sammantagna situationen för samerna kräver att regeringen på allvar tar tag i frågan för att kunna garantera samerna deras rättigheter som urfolk. Det krävs ett större engagemang från regeringens sida för att skapa det samförstånd mellan olika intressenter som är en förutsättning för en ratificering av ILO-konventionen.

Regeringen bör snarast återkomma till riksdagen med ett förslag om att ratificera ILO-konvention nr 169. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.2 Renmarkskommittén och vägen framåt

Som vi konstaterar i denna motion krävs det en rad åtgärder för att förbättra samernas situation och skapa förutsättningar för samernas fortlevnad. Det handlar inte bara om att se till att människor överlever utan även om att urfolksrättigheterna ska beaktas och att det finns reella förutsättningar för den samiska kulturen och det samiska språket att fortsätta att existera och utvecklas på sina egna villkor. Sveriges samepolitik har historiskt baserats på statens slutsatser om vilka behov samerna haft. Politiken har utformats utan delaktighet från samerna själva, och utformningen av dagens lagstiftning utgör inget undantag. Staten har på så sätt haft en normbildande inverkan på det samiska samhället och dess struktur. Statens agerande är även grunden till det spända läge som i dag råder både mellan olika grupper av samer, andra minoriteter och majoritetsbefolkningen. Det är mycket angeläget att minska de spänningar och konflikter som finns dels mellan renägande samer och icke renägande samer, dels mellan samers intresse av tillgång till betesmark, jakt och fiske och företags med fleras intresse av marktillgångar för exempelvis gruvbrytning och prospektering. Därför behöver en samlad samepolitik ta i beaktande hur olika berörda gruppers intressen tas till vara.

Samtidigt som rennäringen och renskötseln anses vara en förutsättning för den samiska kulturens fortsatta existens och dessutom räknas som ett riksintresse har rennäringens markanspråk ofta fått träda tillbaka för andra viktiga markanvändningsintressen. Gruvbrytning, vindkraftsparker, vattenkraftsutbyggnad och utbyggnad av vägar har lett till förluster av renbetesmark och till att flyttningsleder stängts av. I samband med arbetet med en samlad samepolitik bör det därför även göras en översyn av riksintressebegreppet och hur det tillämpas när två riksintressen står emot varandra.

Samebyn är en ekonomisk och administrativ sammanslutning som regleras i rennärlagen. Det finns 51 samebyar i Sverige inom det s.k. renskötselområdet som sträcker sig från Idre och Dalarna i söder till Könkämä och Treriksröset i norr. Rätten att bedriva renskötsel i Sverige tillkommer enligt rennärlagen den samiska befolkningen, men för att få utöva den rätten måste man vara medlem i en sameby. Av alla samer i Sverige är det bara ungefär 10 procent som är medlemmar i en sådan.

Rennäringslagen reglerar villkoren för samebyar och renskötsel. Lagens bestämmelser om medlemskap påverkar bl.a. vem som får rösta i olika frågor. Avgörande för vilket inflytande den enskilde har är om hen är att betrakta som renskötande medlem samt i vissa fall även hur många renar hen innehar. Vi anser att det är rimligt att den demokratiska principen om en röst per person även ska gälla i lagstiftning som rör rennäringen och samebyarna. Lagens konstruktion och reglerna om medlemskap får konsekvenser vid exempelvis bodelning vid dödsfall, skilsmässa eller separation. Rennäringslagen innehåller vidare många gamla uttryck, såsom husfolk, och ett gammaldags tänkande som har tagits bort i all annan lagstiftning. Även om lagstiftningen kring rennäringen har ändrats genom åren, 2006 gjordes exempelvis rennäringslagen könsneutral, så har den inneburit att kvinnornas status både varit beroende av männen och uttryckligen kopplats till renskötseln. Att kvinnor under så lång tid marginaliserats genom lagstiftningen har medfört att ojämlika maktstrukturer har skapats och förstärkts inom det samiska samhället och inom samebyarna. I arbetet med en framtida samlad samepolitik behöver rennäringslagen ses över och i samband med det är det även viktigt att beakta vilka direkta och indirekta konsekvenser lagstiftningen har ur ett jämställdhetsperspektiv. Det är inte eftersträvansvärt eller ens möjligt att reglera alla förhållanden i lagstiftning. Men det faktum att tidigare och i viss mån nuvarande lagstiftning har marginaliserat kvinnor och cementerat vissa maktstrukturer i samebyarna bör leda till justeringar. Sametingets kartläggning av jämställdhet i det samiska samhället (2021) visar att de samiska männen dominerar i representation inom rennäringen. Samiska kvinnor är däremot dominerande i det samiska civilsamhället när det gäller representation inom samiska organisationer, institutioner och föreningar med inriktning mot språk, kultur och utbildning. Enligt kartläggningen hör denna utveckling ihop med de övergripande historiska skeendena, främst rennäringslagstiftning, kolonisering och exploatering av marker, som skapat den situation samerna i Sverige har i dag.

Efter Girjasdomen har det blivit ännu tydligare att lagstiftningen måste ses över och anpassas till urminneshävd, sedvana, gällande rättspraxis och det samiska folkets ställning som urfolk med de särskilda rättigheter som följer av internationell rätt. Vidare behöver förutsättningarna för att bedriva renskötsel och andra samiska näringar förbättras. Riksdagen antog 2013 en ny rovdjurspolitik. Politiken ska möjliggöra en god förvaltning av stora rovdjur, samtidigt som den ska tillgodose en bra balans mellan målet om gynnsam bevarandestatus för rovdjuren och hänsyn till de människor som lever och verkar i rovdjurstäta områden. Riksdagen beslutade också att rennäringen inte ska behöva tåla högre förluster än maximalt 10 procent, s.k. toleransnivå, av renhjorden. Detta fungerar dock enligt Sametinget ännu inte i praktiken då många samebyar har förluster på 30–40 procent. Vänsterpartiet reserverade sig mot riksdagens beslut bl.a. med hänvisning till att det saknades officiell statistik över renantal på samebynivå och att det förelåg stor osäkerhet kring hur många renar som dödades av rovdjur (mot. 2013/14: MJ2, bet. 2013/14: MJU7). I dag täcker rovdjursersättningen, som betalas ut till samebyar som ersättning för förlust av renar, hälften av kostnaden. Systemet med rovdjursersättning behöver därför ses över i förhållande till toleransnivån på tio procent.

Den förra regeringen har tillsatt en parlamentarisk utredning (Renmarkskommittén) som har fått i uppdrag att föreslå en ny renskötsellag som ska ersätta den nuvarande rennäringslagen (dir. 2021:35, dir. 2022:58). Utredningen ska bl.a. bedöma inom vilka delar av statligt ägd mark dels inom åretruntmarkerna, dels ovanför den s.k. lappmarksgränsen när renskötsel är tillåten där, som samebyar i förhållande till staten genom urminnes hävd har ensamrätt att upplåta småviltsjakt och fiske. Vidare ska utredningen

bl.a. föreslå hur samebyarna bör vara organiserade och bedöma om en förlikningsmekanism bör inrättas för att lösa tvister mellan samebyar, markägare och andra nyttjanderättshavare till mark som har med frågor om renskötselrätt att göra. De förslag som lämnas ska vara förenliga med Högsta domstolens slutsatser i Girjasdomen och med Sveriges folkrättsliga förpliktelser. Uppdraget ska slutredovisas senast den 20 maj 2025. Ett delbetänkande presenterades i juni 2023.

Vänsterpartiet har stor respekt för att tillgången till jakt och fiske är viktig för många och att den pågående utredningen skapar stor oro och osäkerhet i dagsläget. För Vänsterpartiet är det dock en självklarhet att lagstiftningen behöver anpassas så att den tar hänsyn till Girjasdomen och nu gällande förhållanden vad gäller upplåtelse rätt inom Girjas samebys område. Vi ser positivt på att skapa möjligheter för att låta lokala föreningar hantera upplåtelse utifrån de förutsättningar och utgångspunkter utredningen beskriver i de fall där en sådan önskan finns. Vänsterpartiet kommer fortsatt att beakta olika intressen och arbeta konstruktivt och lösningsinriktat utifrån de kommittédirektiv som gäller för utredningen. Flera ledamöter i kommittén som företräder det nuvarande regeringsunderlaget har valt att reservera sig mot delbetänkandet, vilket vi anser är olyckligt.

Vänsterpartiet har länge föreslagit att regeringen ska ta fram förslag till en genomgripande och samlad samepolitik. Vi ser Renmarkskommittén som en början på det arbetet. Vi vill särskilt poängtera att utgångspunkten för regeringens utredning måste vara samernas särställning som urfolk. I denna process är det särskilt viktigt att det samiska folket både representeras och på andra sätt involveras och är delaktigt i utredningen. Något annat vore otänkbart och skulle bara innebära ett upprepande av majoritets-samhällets historia av att exkludera samer i avgörande frågor som handlar om samers liv, hälsa, kultur och framtid. Vi avstår från att lägga fram ett konkret yrkande i detta sammanhang utan avvaktar den tillsatta utredningens betänkande. Vi kommer dock nog att bevaka frågan och vid behov återkomma med förslag på åtgärder.

5 Implementera FN:s urfolksdeklaration

FN:s generalförsamling antog 2007 en urfolksdeklaration. Detta kan ses som en historisk milstolpe i kampen för erkännandet av urfolkens mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Urfolksdeklarationen är en tolkning av deklarationen om mänskliga rättigheter och de internationella konventioner som gäller för alla. Deklarationen anger en miniminivå för hur urfolksfrågorna bör behandlas i de olika länderna, även om den inte är juridiskt bindande. Deklarationens tyngdpunkt ligger på rätten till självbestämmande och innehåller även skrivningar gällande urfolkens rätt att äga, bruka och kontrollera land, territorier och naturresurser. Rätten till självbestämmande såsom den uttrycks i deklara-tionen innefattar det samiska folkets rätt att fritt avgöra sin ekonomiska, sociala och kulturella utveckling samt kontrollera och besluta över sina egna naturresurser. En central del i urfolksdeklarationen är rätten till fritt och informerat förhandssamtycke (FPIC). Det innebär att urfolk har rätt att bli konsulterade och informerade samt att fatta beslut i frågor som berör dem och deras rättigheter, utan påtryckningar utifrån. Deklarationen understryker vidare samernas rätt att stärka sina särskilda politiska, juridiska och ekonomiska institutioner, vilket inkluderar såväl folkvalda samiska parlament och gemensamma samiska parlamentariska råd som traditionella lokala ekonomiska och kulturella strukturer såsom samebyar, renbeteslag och sjösamiska gemenskaper. Syftet med

”särbehandlingen” av urfolk och minoriteter är att alla ska ha samma rättigheter, att minoritetskulturer ska ha samma skydd som tillkommer majoritetskulturen.

FN:s råd för mänskliga rättigheter noterade 2010 att Sverige stöder urfolksdeklarationen men inte tillämpar de rättigheter som den innehåller. Sverige rekommenderades att implementera deklarationen och etablera mekanismer för detta i samarbete med det samiska folket. FN:s rasdiskrimineringskommitté har kritiserat bristerna när det gäller samernas inflytande och framför allt bristen på fritt informerat samtycke. Sverige har haft över 15 år på sig att implementera FN:s urfolksdeklaration och över 30 år på sig att ratificera ILO 169. Det är genant att ett land som Sverige bryter mot grundläggande folkrättsliga principer som ska ge urinvånare möjlighet att upprätthålla sin kultur.

FN:s urfolksdeklaration bör snarast implementeras i Sverige. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6 Sametinget/Sámediggi

Sametinget bildades 1993 som en officiell representant för den samiska befolkningen och för att förbättra möjligheterna att förvalta och bevara den samiska kulturen. Det är dock inget organ för självstyre. Sametinget är ett framröstat parlament men också en myndighet under Kulturdepartementet med förvaltande uppgifter.

Sedan 1993 har samernas folkrättsliga ställning utvecklats och Sverige erkänner i dag samernas rätt till kulturell autonomi, vilket förutsätter ett visst självstyre. Rätten till självstyre står dock i konflikt med rollen som förvaltningsmyndighet under regeringen. Det innebär bl.a. att Sametinget inte fritt förfogar över sina ekonomiska medel och i princip har en lydnessplikt gentemot regeringen. Detta konstaterades t.ex. i utredningen Sametingets roll i det svenska folkstyret (SOU 2002:77). Utredningen föreslog att frågan om ett stärkt självstyre skulle utredas vidare i en parlamentariskt sammansatt kommitté, ett förslag som tillstyrktes av de flesta remissinstanserna. Utredningen hade flera andra förslag om hur Sametingets ställning skulle kunna stärkas och några av dem har förverkligats i och med beslut i riksdagen 2006. I proposition 2005/06:86 skrev den dåvarande regeringen att det samiska självbestämmandet tills vidare ska ökas genom att Sametinget som myndighet successivt ges fler myndighetsuppgifter som berör samiska förhållanden och att det därmed inte finns anledning att utreda om Sametinget kan vara ett organ för självstyre.

Av en utvärdering av handlingsplanen för de mänskliga rättigheterna (SOU 2011:29) framgår att FN:s särskilda urfolksrapportör 2011 påpekade behovet av att stärka Sametingets självständighet som självstyrande organ. Rapportören rekommenderade regeringen att tillsammans med Sametinget överväga flera områden där Sametinget kan ges ökad eller t.o.m. ensam beslutanderätt. Rapportören bedömde även Sametingets dubbla roller som både folkvald församling och statlig förvaltningsmyndighet som särskilt problematiska eftersom det innebär att tinget i sin roll som förvaltningsmyndighet kan tvingas genomföra beslut i konflikt med vad det i sin roll som folkvald församling anser vara bäst för samerna. Det finns därför behov av att göra en ordentlig översyn av frågan om ett utökat samiskt självstyre och Sametingets dubbla roller. Det är av särskilt stor vikt att det samiska folket både representeras och är delaktigt i en sådan utredning.

Regeringen bör tillsätta en parlamentariskt sammansatt utredning för att utreda ett utökat samiskt självstyre och Sametingets dubbla roller. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

7 Hot och hat mot samer

Att samer utsätts för hot, hat och rasism är tyvärr inget nytt fenomen. En rapport¹ från Vårdduo (tidigare Vaartoe), Centrum för samisk forskning vid Umeå universitet, visar att över hälften av de samer som deltagit i undersökningen uppger sig vara utsatta för rasism. Nästan 80 procent av dessa säger att de varit utsatta för rasism de senaste två åren. Nästan 30 procent av samerna i webbenkäten uppger att det inte lönar sig att anmäla. 25 procent uppgav att de inte orkade göra någonting då de blev utsatta. I rapporten konstateras att de kanaler som finns för att fånga upp anmälningar om rasism och diskriminering inte verkar fungera för att fånga upp det samiska folkets utsatthet för rasism. Enkäten visar även att ju mer öppen man är med sin samiska identitet, desto större är risken att man utsätts.

Efter domen i Girjasmålet ökade hoten, hatet och rasismen mot samer ytterligare. Flera av de renar som tillhör Girjas sameby har hittats skadeskjutna och lämnade att förblöda. Brotten är enligt polisen svåra att utreda. Hatbrott mot samer uppmärksammades i t.ex. Kalla fakta, senast våren 2021. Av de fall som granskades i programmet gick endast ett till åtal. Våldet och hoten mot samer och deras renar förekommer i samebyar i hela renskötselområdet. Enligt Sametingets plenum grundar sig rasismen mot samer i hur den svenska staten undvikit att hantera samiska frågor i nutid, sammantaget med att den svenska skolan brister i barns historiska utbildning angående samer samt den svenska statens övergrepp mot det samiska folket och den samiska kulturen. Vänsterpartiet delar Sametingets uppfattning. Om inte dessa problem på allvar hanteras av regeringen och lagstiftaren så kommer hatet och hoten mot samer att fortgå. Förslagen i denna motion syftar till att förbättra förhållandena för samer generellt.

Brottsförebyggande rådet (Brå) har fått i uppdrag av den förra regeringen att göra en fördjupad studie av hatbrott mot samer. Studien ska särskilt belysa hatbrottslighetens karaktär och även åskådliggöra specifika uttryck för hatbrott mot samer, inklusive gärningar som involverar renar. I uppdraget ingår också att ge förslag på hur samers utsatthet för hatbrott och rasism kan synliggöras mer, från rapportering till polisen till statistiksammanställningar, i syfte att få ökad kunskap som grund för det förebyggande arbetet. Uppdraget ska redovisas senast den 29 april 2024. I väntan på Brås redovisning behöver dock konkreta åtgärder vidtas för att snabbt komma till rätta med det eskalerande hatet och hoten mot samer. Polisen har en viktig roll i detta arbete när det gäller att både förebygga och utreda brotten.

Regeringen bör ge Polismyndigheten i uppdrag att ta fram en strategi för hur hatbrott mot samer bättre kan förebyggas, utredas och lagföras. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

8 Nationellt kunskapscentrum för samisk hälsa

Många unga samer lider av psykisk ohälsa och upplever stora utmaningar och svårigheter som skiljer sig från majoritetsbefolkningens. Det gäller särskilt rensköterna, där många saknar en framtidstro och där dagens verklighet innebär att det är väldigt svårt att överleva på renskötseln. Förutom den rent ekonomiska aspekten finns det även sociala

¹ Kartläggning av rasism mot samer i Sverige, Tobias Poggats/Vaartoe, 2018.

aspekter och förväntningar på de unga att bära den samiska kulturen och ansvara för dess fortlevnad.

2016 presenterade Sametinget en kunskapssammanställning om samers psykosociala ohälsa, som behandlar områden som självmord, diskriminering, ohälsa och våldsutsatthet.² Den forskning och kunskap som finns visar att det är främst bland unga samer som självmordstankar är vanliga. Ohälsan är större bland samiska unga jämfört med andra jämnåriga norrländska ungdomar. Mer än hälften, 53 procent, av unga samiska kvinnor har haft självmordstankar. Var tredje ung renskötare 18–28 år har på allvar övervägt självmord. Var femte vuxen renskötare har haft självmordsplaner, jämfört med var tionde norrlänning. Det är även många som försöker begå och har begått självmord. Under tidigt 2000-tal tog fyra unga renskötande samer på kort tid livet av sig i Rans sameby i Västerbotten och det finns fler samebyar där liknande tragedier inträffat.

Ökad risk för psykisk ohälsa och självmord bland urfolk är dock inte ett nytt fenomen. Under mitten av 1980-talet svepte en våg av självmord in över det lilla samhället Karasjok i Nordnorge. Det är en samisk bygd och de som tog livet av sig var nästan uteslutande unga samer. Samma sak har även drabbat samhällen som Kulusuk på östra Grönland och Nunavut i norra Kanada.

Folkhälsomyndigheten presenterade i mars 2023 en enkätundersökning om samers hälsa och livsvillkor.³ En större andel samer än befolkningen i övrigt har enligt undersökningen ett gott psykiskt välbefinnande. Däremot uppger en större andel samer att de har en långvarig sjukdom eller funktionsnedsättning, värk i olika delar av kroppen, astma, allergi, övervikt och fetma. En större andel samer än befolkningen i övrigt uppger även att de någon gång allvarligt övervägt att ta sitt liv eller att de någon gång försökt att ta sitt liv. Vidare är det en större andel samer som uppger att de har haft svårt att klara de löpande utgifterna under de senaste 12 månaderna. Andelen samer som uppger att de någon gång under de senaste 3 månaderna blivit behandlade eller bemötta så att de har känt sig kränkta är större än i befolkningen i övrigt. Kartläggningen är ett första viktigt steg för att följa hälsosituationen bland samer i Sverige och är en av de mest omfattande enkätundersökningar som har genomförts hittills. Studien bidrar till viktig kunskap om samers hälsa, livsvillkor och levnadsvanor och kan ligga till grund både för fortsatt kunskapsutveckling och utformning av hälsofrämjande och förebyggande insatser på lokal, regional och nationell nivå. Enligt Folkhälsomyndigheten behövs fortsatta och fördjupade analyser med särskilt fokus på olika grupper bland samer som kan ha sämre hälsa eller sämre förutsättningar för en god hälsa.

Kunskapsnätverket för samisk hälsa presenterade 2019 en strategi i syfte att skapa en jämlik hälsa för samer. Strategin innehåller en rad delmål, bl.a. att höja kompetensen i fråga om internationell urfolksrätt hos politiker, tjänstemannaledning, relevanta stabstödsfunktioner och hälso- och sjukvårdspersonal samt att utveckla nya arbetssätt och metoder för en språk- och kulturanpassad hälso- och sjukvård. Vidare tydliggör strategin att det finns ett behov av ett nationellt kunskapscentrum för samisk hälsa som kan paketera och implementera befintlig kunskap om samers hälsa samt arbeta med metod- och tjänsteutveckling utifrån vårdens och den samiska befolkningens behov. Enligt Sametingets kartläggning av jämställdhet i det samiska samhället bör det ingå i centrets uppdrag att

² Sametinget, Kunskapssammanställning om samers psykosociala ohälsa, 2016.

³ Folkhälsomyndigheten, Hur mår samer i Sverige? Resultat från en enkätundersökning om hälsa, livsvillkor och levnadsvanor bland samer, 2023.

utveckla och samla kunskap om våld och hälsa samt hur hälsobehov relaterade till mäns våld mot samiska kvinnor och barn kan mötas av hälso- och sjukvården. Vänsterpartiet anser att det är viktigt att kunskapen om den samiska kulturen och de problemställningar som urfolk står inför förbättras på det nationella planet och inte minst inom hälso- och sjukvården.

Regeringen bör vidta åtgärder för att inrätta ett nationellt kunskapscentrum för samisk hälsa. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9 Satsningar på de samiska språken

9.1 En samisk språklag

Situationen för de samiska språken i Sverige är mycket allvarlig. Trots insatser för revitalisering under de senaste decennierna är de fem samiska språken nordsamiska, lulesamiska, pitesamiska, umesamiska och sydsamiska fortfarande klassade som hotade språk av FN:s organisation för utbildning, vetenskap och språk (Unesco). Århundraden av assimileringspolitik har inneburit att många samer aldrig eller endast bristfälligt har fått lära sig sitt eget språk.

Sametinget har ansvar för att leda det samiska språkarbetet. Arbetet sker med utgångspunkt i ett språkpolitiskt handlingsprogram som Sametingets plenum fastställer. Språkavdelningen är den del av Sametingets kansli som har det huvudsakliga ansvaret för frågor som rör samiskan. Arbetet är organiserat i en språkavdelning för rådgivning och expertkunskap och i Gielejarnge (Samiskt språkcentrum) med ansvar för utåtriktade aktiviteter och språkrevitalisering. Sametingets ansvar att leda det samiska språkarbetet sträcker sig över ett stort geografiskt område, inte sällan med samarbeten över landsgränserna inom Sápmi. I handlingsplanen för minoritetsspråken konstaterade den förra regeringen att det krävs en obruten utbildningskedja från språkutveckling i förskolan till modersmålsundervisning i grundskola och gymnasieskola, vidare till universitetsutbildningar i språken samt möjlighet att utbilda sig till lärare i minoritetsspråken, för att bryta språkbytesprocessen och skapa möjlighet till revitalisering. Tyvärr brister utbildningskedjan i dag, vilket leder till problem för bl.a. de samiska språken. Gielejarnge anser att utbildningskedjan är det största hindret för att stärka och bevara de samiska språken i Sverige. Den dåvarande regeringen konstaterade redan i skrivelsen Nystart för en stärkt minoritetspolitik (skr. 2017/18:282) att den utbildningsväg som erbjuds i de samiska språken är otillräcklig. Sedan dess har enbart mindre åtgärder vidtagits inom utbildningsområdet. Vänsterpartiet har därför föreslagit att regeringen ska tillsätta en utredning som ser över utbildningskedjorna för alla nationella minoriteters språk och kultur inom lärosätena i syfte att de ska vara sammanhängande (mot. 2022/23:1214).

Då de samiska språken under lång tid har varit, och fortfarande är, hotade och satta under stor press är behoven av olika typer av språkstödjande, stärkande, rådgivande och informationshöjande insatser enorma såväl bland samer som i samhället i stort. Detta samtidigt som Sametingets personella och ekonomiska resurser är starkt begränsade. Vänsterpartiet föreslår därför en satsning i vår budgetmotion på 30 miljoner kronor för 2024 (mot. 2023/24:2385) i syfte att ge Sametinget mer resurser för att arbeta med språkfrågorna. Satsningen kan även användas för att förstärka det samiska biblioteket.

Lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetsspråk innehåller bestämmelser om förvaltningsområden och reglerar bl.a. rätten att använda minoritetsspråk hos förvaltningsmyndigheter och domstolar. Samerna har dock en ställning som urfolk och detta bör avspeglas i lagstiftningen även när det gäller de samiska språken. För att synliggöra och stärka Sametingets ansvar för det samiska språkarbetet som ett led i ökat självbestämmande för det samiska folket behövs en särskild samisk språklag. Syftet är att säkerställa det samiska folkets språkliga rättigheter utifrån Sveriges folkrättsliga åtaganden. 2022–2032 infaller dessutom FN:s språkdecennium, vilket ytterligare motiverar satsningar på de samiska språken.⁴

Sametinget har i en skrivelse till regeringen 2021 begärt att regeringen påbörjar ett lagstiftningsarbete i syfte att ta fram en särskild lag som säkerställer det samiska folkets språkliga rättigheter utifrån Sveriges folkrättsliga åtaganden (Ku2021/00385). Skrivelsen bereds enligt regeringen inom Regeringskansliet (bet. 2022/23:KrU8). Dessvärre har Gielejarnge inte noterat några händelser under det gångna året som kan tolkas som att insatserna för de samiska språken är i en aktiv genomförandefas från regeringens sida. Ett påbörjat arbete med att ta fram indikatorer för att på sikt genomföra en kartläggning av de samiska språkens utveckling har dock noterats.⁵

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att i nära samarbete med Sametinget och det samiska samhället ta fram ett förslag till samisk språklag. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9.2 Bidrag för studier i samiska språk

I dag måste de högskolestudenter som vill läsa samiska göra det utöver sina ordinarie studier och ta ytterligare studielån. Det kan innebära att många studenter inte prioriterar att läsa samiska språk utan satsar på andra kurser och utbildningar. Konsekvensen har blivit en stor brist på utbildade lärare i samiska språk. Sametinget ansvarar för fördelning av korttidsstudiebidrag till den som bedriver kortare studier i samiska. En utbildning får dock omfatta högst 14 dagar eller 112 timmar. Det är rimligt att studenter ska kunna söka bidrag även för längre kurser. Sametinget lämnade 2017 en hemställan till regeringen om en stipendieordning för studier i samiska. Utbildningsdepartementet avvisade dock hemställan med hänvisning till att stipendieordningen inte finns med i regeringens handlingsprogram för de nationella minoritetsspråken och att andra åtgärder har presenterats för att stärka språken. Dock gör den omfattande bristen på samiskspråkig kompetens inom utbildningskedjan att de samiska språken inte revitaliseras i den takt som behövs. Det finns enligt Gielejarnge inget i regeringens handlingsprogram som bedöms förändra den situationen. Det framgår inte heller av regeringens svar vilka andra åtgärder som i så fall skulle stärka de samiska språken på det sätt som en stipendieordning skulle göra. Stipendier är en kreativ åtgärd som skulle kunna bidra till att få fler lärare och pedagoger till utbildningskedjan. I dag kan inte Sametinget använda sitt anslag till stipendier. För att det ska bli möjligt att genomföra en stipendieordning behövs dels en förordning, dels ett särskilt anslag med medel som ska användas till stipendier.

⁴ Förenta nationerna inledde 2022 urfolksspråkdekaden, the International Decade of Indigenous Languages (IDIL). IDIL är en tioårsperiod av insatser för att bevara, skydda och utveckla världens alla små språk som idag är utsatta och hotade.

⁵ Gielejarnge (Samiskt språkcentrum), Lägesrapport: De samiska språken i Sverige 2022.

Norge har ett stipendiesystem där de nordliga fylkeskommunerna och Sametinget årligen delar ut stipendier för studier i samiska. I Finland finns möjlighet att få tjänstledighet med lön för studier i samiska under vissa villkor. Sametinget i Finland delar dessutom ut stipendier för samiska språkstudier eller studier inom samisk kultur på universitetsnivå.⁶ Av Sametingets hemställan till regeringen om en stipendieordning framgår att norska sametinget finansierar samiska språkstudier för svenska medborgare i Norge. Det är rimligt att Sverige tar ansvar för den samiska språksituationen och erbjuder motsvarande möjligheter som grannländerna beträffande stipendier och bidrag för studier i samiska. Vänsterpartiet vill ge Sametinget möjlighet att införa en stipendieordning i syfte att ge studenter möjlighet att ansöka om stipendier för språkstudier i samiska. Vi avsätter medel till Sametinget för detta ändamål i vår budgetmotion för 2024 (mot. 2023/24:2385).

Regeringen bör vidta åtgärder i syfte att genomföra en stipendieordning för studier i samiska språk. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över möjligheten att införa rätt till tjänstledighet för att studera samiska språk med ersättning motsvarande a-kassa. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9.3 Böcker på samiska språk

Samernas bibliotek finns i den svenska delen av Sápmi och ligger i Jokkmokk. Härifrån kan man låna böcker på flera samiska språk som är skrivna av samer från Sápmis fyra länder (Sverige, Norge, Finland och Ryssland) och böcker om samer och andra urfolk. Bibliotekets samlingar innehåller böcker och annat samiskt material både för barn, unga och vuxna. Att alla bibliotek har ett utbud på de nationella minoritetsspråken är en viktig symbolfråga. Enligt bibliotekslagen ska biblioteken i det allmänna biblioteksväsendet ägna särskild uppmärksamhet åt de nationella minoriteterna bl.a. genom att erbjuda litteratur på de nationella minoritetsspråken. Kungliga biblioteket (KB) har fått ett regeringsuppdrag att genomföra en satsning på de nationella minoriteternas bibliotek som resursbibliotek, för respektive språkgrupp och för landets kommuner. Resursbiblioteken ska stödja de kommunala biblioteken i arbetet med de nationella minoritetsspråken och tillgång till litteratur för barn och unga ska särskilt beaktas. KB:s statistik visar att majoriteten av titlarna på minoritetsspråken är på finska. De större titelbestånden av medier finns koncentrerade till ett fåtal biblioteksorganisationer, främst specialbibliotek och forskningsbibliotek. Skolbiblioteken har i bästa fall tillgång till en handfull fysiska titlar på något nationellt minoritetsspråk om de inte ingår i samma system som folkbiblioteket i kommunen.⁷

Det finns dock möjligheter att köpa in medier på nationella minoritetsspråk via andra länder. I t.ex. Norge ges det ut betydligt fler titlar på samiska, om man jämför med utgivningen i Sverige. En ytterligare möjlighet för att öka utbudet av böcker vore att fördjupa samarbetet när det gäller utlåning mellan bibliotek i olika länder.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över ett möjligt samarbete mellan de nordiska biblioteken för att det ska bli möjligt att låna böcker från andra nordiska länder på olika samiska språk. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

⁶ A.a.

⁷ Kungliga biblioteket, Bibliotek 2022 Sveriges offentligt finansierade bibliotek.

10 Sameskolan

Samisk förskola och skola ska bidra till att utveckla barnens och elevernas samiska identitet, kultur och språk. Undervisningen i sameskolan, förskoleklassen och fritidshemmet ska ge eleverna förutsättningar att bidra till att stärka urfolket samernas möjligheter att bevara och utveckla sin samiska identitet som en del i det svenska samhället.

Kursplanerna och betygskriterierna i sameskolans läroplan är desamma som för grundskolans läroplan men sameskolan har en egen timplan som beskriver hur undervisningstimmar ska fördelas mellan ämnena. Elever som går i sameskolan har rätt till minst 800 undervisningstimmar i samiska, totalt under låg- och mellanstadiet.

Sameskolstyrelsen är en statlig skolmyndighet under Utbildningsdepartementet och Sametinget, och den leds av en skolchef som tillsätts av sameskolsnämnden. Nämnden består av fem ledamöter som utses av Sametinget. Sameskolstyrelsen ska arbeta för att alla samiska barn får tillgång till en likvärdig utbildning av god kvalitet med samiska undervisningsinslag. Myndigheten ska bl.a. fullgöra statens huvudmannaskap för sameskolan, främja samisk läromedelsproduktion och samverka med andra skolhuvudmän så att samiska elever som inte går i en sameskola kan få undervisning med samiska inslag.

Riksrevisionen har granskat statens insatser inom samisk utbildning med Sameskolstyrelsen som ansvarig myndighet. Granskningen visar bl.a. att flera mål med verksamheten inte nås, exempelvis när det gäller läromedelsproduktionen. Dessutom genomför Sameskolstyrelsen några av sina uppgifter bristfälligt. Bristerna innebär att samiska elever i sameskolan riskerar att inte få tillräckligt bra förutsättningar för att nå utbildningens mål och att samiska elever utanför sameskolan inte får tillgång till utbildning med samiska undervisningsinslag. Enligt Riksrevisionen är både regeringens styrning och myndighetens eget arbete orsaker till Sameskolstyrelsens låga måluppfyllelse. De långvariga och omfattande bristerna i myndighetens verksamhet tyder också på att Sameskolstyrelsen inte har tillräckliga förutsättningar för att genomföra sina uppgifter. Riksrevisionen rekommenderar därför att Sameskolstyrelsens verksamhet inryms i Sametinget och att regeringen utreder vilka förutsättningar som krävs för att Sametinget ska kunna genomföra uppgifterna (RiR 2017:15).

Utredningen om en ny myndighetsstruktur på skolområdet (SOU 2018:41) visar att det har varit svårt att hitta ett fullt fungerande huvudmannaskap för sameskolan. Problem finns inom en rad olika områden, såsom den s.k. styrkedjan, det systematiska kvalitetsarbetet, ansvarsfrågor och förmågan att utifrån tilldelade medel upprätthålla en ansvarsfull och stabil ekonomi. Det har också visat sig svårt att ge eleverna i sameskolorna den undervisning de har rätt till med t.ex. samiska inslag i undervisningen. Utredningen föreslår därför att Sametinget ska bli ny huvudman för sameskolorna samt förskoleklass och fritidshem vid en enhet med sameskola. Sameskolstyrelsen föreslås upphöra som myndighet.

Vänsterpartiet håller med om att en överflyttning av ansvaret från Sameskolstyrelsen till Sametinget skulle förbättra förutsättningarna för samisk utbildning. Den största fördelen skulle vara en tydligare styrning. Ett införlivande av Sameskolstyrelsens uppgifter i Sametinget är också i linje med regeringsformen, där det framgår att samernas möjligheter att behålla och utveckla ett eget kultur- och samfundsliv ska främjas.

Regeringen bör utreda möjligheten att flytta ansvaret för Sameskolstyrelsen till Sametinget. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

11 En nationalscen för Sápmi

Sámi Teáhter (Samiska teatern) bildades genom ett beslut i Sametinget 1992 och tog sitt nuvarande namn, Giron Sámi Teáhter, 2009. Verksamheten har sina rötter i den fria teatergruppen Dálvadis som spelade på samiska språk med turnéer i Sverige och utomlands. Giron Sámi Teáhter har en scen och administration i Kiruna. Verksamheten drivs som ideell förening och finansieras huvudsakligen av Sametinget, Region Norrbotten, Region Västerbotten samt Kiruna och Storums kommuner. Produktionerna turnerar i landet, främst i den svenska delen av Sápmi. Uppdraget är att bedriva professionell scenkonst med den samiska kulturen och identiteten som grund samt främja de samiska språken genom att lyfta samhällsaktuella frågor. Förutom att Giron Sámi Teáhter är det samiska folkets teater är det även en kunskapsbank i språk och kultur för hela det samiska området. Ett pilot- och utvecklingsarbete pågick 2017–2020 med uppdrag att utreda och klarlägga hur Giron Sámi Teáhter kan utvecklas till en samisk nationalscen. En förstudie har gjorts och förslagen bör tas vidare. Vänsterpartiet anser att en nationalscen för Sápmi bör inrättas. Vi avsätter därför medel för detta ändamål i vår budgetmotion för 2024 (mot. 2023/24:2385).

Regeringen bör ta initiativ till att inrätta en nationalscen för Sápmi. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

12 Repatriering av samiska kvarlevor och heliga föremål

Krav på återförande (repatriering) av föremål och kvarlevor har rests bland världens urfolk sedan 1970-talet. Repatriering handlar om rätten till det förflutna och sina förfäder. Det handlar också om försoning mellan urfolk och statsmakterna. Sametinget beslutade 2007 att kräva en fullständig identifiering av allt samiskt skelettmaterial i samtliga statliga samlingar, en kartläggning av hur museer och institutioner tillskansat sig materialet samt en repatriering av de samiska kvarlevorna. Sametinget har tillsatt ett etiskt råd som ska vara ett rådgivande organ för etiska frågor vad gäller hantering och förvaring av samiska kvarlevor.

Vänsterpartiet har tidigare föreslagit att regeringen ska vidta åtgärder för att intensifiera arbetet med identifiering och repatriering av samiska kvarlevor (mot. 2020/21:166, mot. 2021/22:2601). Därför är det positivt att riksdagen har riktat ett tillkännagivande till regeringen om att den bör utreda de juridiska, ekonomiska och praktiska förutsättningarna för att ta fram ett sammanhållet regelverk för att identifiera, återställa och återbörda samiska föremål och kvarlevor (bet. 2021/22:KrU6). Vi förutsätter att ett arbete pågår inom Regeringskansliet för att tillgodose det aktuella tillkännagivandet. Vänsterpartiet vill även se ett mer intensifierat arbete från statens sida när det gäller repatrieringen. Sametingets etiska råd behöver därför få ökade resurser för att kunna möta upp i det arbetet. Vi avsätter därför medel för detta syfte i vår budgetmotion för 2024 (mot. 2023/2024:2385).

Jessica Wetterling (V)

Nadja Awad (V)

Tony Haddou (V)

Gudrun Nordborg (V)